

Besættelsesmagten dækker over sit dilemma gennem bombningsforbrydelser

Besættelsesmagten i Irak mobiliserer mere end et hundrede og tres tusinde af sine soldater, der er fuldt udrustede med adskillige typer af avancerede våben, hvor nogle heraf endda ikke blev anvendt før deres overgreb mod Irak. Besættelsesmagten har ydet alt, hvad den har i sin besiddelse af forbrydelses- ”kunster” imod byer og landsbyer, samt hvad den mestrer af uanstændige ”kreativitet” i fængslerne og fangernes arresthuse. Alt dette har haft til formål at den sikrer sig et stabilt fodfæste i Irak og redder sig selv fra sit dybe dilemma heri. Alligevel formåede den ikke at skaffe sig noget som helst sted at finde sig til rette i, ikke engang i Iraks ørken.

Det ser ud til at de amerikanske politiske chefer anbefalede besættelsesmagten - for at den kan komme ud af sit dilemma - til at søge hjælp i de ”beskidte” metoder oven i de metoder som den anvendte før, således at den benytter sig af bombningsforbrydelserne i byer, landsbyer, markeder, gader, moskeer, kirker og hospitaler, og attentater mod videnskabsmænd og de intellektuelle, samt mod hjemmeværnet og politistationer. I de seneste dage blev der iagttaget en intensivering af disse aktioner i USA’s tro at dens administrering af disse forbrydelser vil realisere to målsætninger for denne:

Den første: At beskæftige folk med de udgydte blod blandt deres børn, kvinder og ældre, samt at så splid mellem folk gennem bombning af deres tilbedelsessteder, for derved at aflede dem fra besættelsens forbrydelser gennem beskæftigelsen med andre forhold, som ligger fjernt fra besættelsen.

Den anden: At skabe et forvrænget billede af modstanden mod besættelsen iblandt folk således, at tingene sammenblandes og folk mister evnen til at skelne mellem de, der modarbejder besættelsen og de, der udgyder kvindernes, de ældres og børnenes blod.

Således troede besættelsens chefer og politikere, men de har overset to betydeligsfulde ting, der underminerer deres planer og afslører deres forbrydelser:

1. For muslimen bliver billedet af sin fjende ikke sammenblandet med billedet af sine brødre og sit lands befolkning. Dette er fordi, i takt med den enorme styrke muslimen har i sin modstand mod besætterens overgreb, besidder han ligeledes den enorme styrke til at stå side om side med sine brødre og sit lands befolkning. Derpå vil besætteren med sine forbrydelser ikke formå at forvirre muslimens evne til at kunne skelne mellem den bekrigende fjende og sit lands befolkning.
2. Forbrydelsens karakter peger på sin gerningsmand: Hvem er da den muslim, der lægger en bombe ved et marked, moske eller kirke, når Islam strengt forbyder dette? Og hvem er den muslim, der hensigtsmæssigt dræber en uskyldig sjæl, når han ved at drabet af en sjæl uretmæssigt er blandt de syv store synder?

Derfor afslører karakteren af disse forbrydelser besættelsens hænder, som har udført dem. Som det siges vil forbryderen uundgåeligt efterlade et spor, der leder til vedkommende, uanset hvor skarpsindig han måtte være. Ved den sprængning, der har fundet sted den 17.6.2004 e.Kr. forårsaget af en bil fyldt med sprængladning, som invaderede en forsamling foran centret for frivillige i Bagdad, og som dengang dræbte ca. halvtreds og lemlæstede ca. hundrede og halvtreds, har man i sprængte bil fundet ud af at chaufføren var bundet til rattet. Den irakiske officer, Khalid Jamal Sa’id, som undersøgte bilen efter eksplosionen, udtalte til massemedierne og sagde: ”En selvmorder, hvis hænder var bundede til rattet, påkørte en gruppe mennesker med sin bil, der var fyldt med sprængstoffer”. De amerikanske besættere, englænderne og deres følgere afslørede sig selv gennem denne begivenhed samtidig med at de ønskede at skjule sig. Er der da en muslim, der udfører en martyrium-aktion, hvor han mener, vil herefter gå til jannah (paradiset), som vil frygte at flygte således, at hans hænder bliver bundet til bilens rat?

Vi plejede at se dem i deres optagelser, som satellit-tv udsender, hvor de går til deres aktioner, læser deres testamenter med glæde og fryd. Hvorimod denne falske person, som besættelsesmagten har sendt til sin sprængningsaktion havde hænderne bundet til bilens rat! Er dette ikke et fældende bevis på at besættelsen står bag disse bombninger?

På samme måde er det, når en gerningsmand går til en moske og sprænger denne eller sprænger ved siden af den, hvor en anden går til en kirke og sprænger denne eller sprænger ved siden af den; står det ikke tydeligt fra alt dette at der er en fjende for landet, der ønsker at så splid internt? Dernæst, er denne fjende ikke besættelsesmagten?

O I brødrene i Irak

Den fjendtlige kafir-besætter har mistet sin balancegang og tabt besindelsen. I en tilstand af forvirring, hvor den søger at komme ud af sit dilemma, som den modstræbende og for besættelsen afvisende Irak, lagde den i, ønskede den fjendtlige kafir-besætter at blande kortene gennem bombeforbrydelserne imod civile for derved at aflede opmærksomheden og tilknytte gerningsmændene til dem, der modarbejder besættelsen. Dog fejlede besætteren i sin vurdering og planlægning, idet karakteren af dens forbrydelser afslørede gerningsmanden bag disse og førte til at vedkommende blev fordømt og skandaliseret pga. sine forbrydelser, hvor alles pegefingre og anklager rettedes mod ham.

I ved at Islam fuldstændigt forbyder at muslimerne retter sprængning mod fredelige folks områder, men tilsigter at føre kamp mod kuffar-besætterne. Lad jer derfor ikke blive narret af den fjendtlige kafir-besætter, som ønsker at aflede jeres opmærksomhed til andre end ham selv hvad angår bombeforbrydelserne på markeder, moskeer, kirker og gaderne. I er pålagt at stå imod den fjendtlige besætter og imod hans agenter i den regering, han udpegede, med et urokkeligt standpunkt, som Allah og Hans Sendebud elsker. Lad Irak forkaste enhver besætter fra sin jord; lad Irak blive en af Islams mægtige bastioner, på hvilken enhver kafir besætter knuses, hvad end den anvender af onde planer, brutalitet og forbrydelse.

O Muslimerne

Irak og samtlige besatte islamiske lande anråber jer om hjælp for at frelse dem gennem etablering af den khalifah, man kæmper bag og beskytter sig ved, og som højner Islams banner og genoptager jihad, Islams spydspids, og dermed rykker den amerikanske, britiske og jødiske besættelse og enhver anden besætter af muslimernes lande op fra rødderne.

I er sandelig en mægtig ummah, som Allah gjorde til den bedste ummah, der er udsendt til menneskeheden. Jeres stat er også mægtig; den var stat nummer et i verden i adskillige århundreder. Jeres fjende blev grådig mod jer først da jeres stat blev afskaffet, hvorfor jeres fællesskab opløstes og jeres styrke forsvandt. Reetabler **Khilafah**, så får I izzah (ære og styrke) i denne verden og i det hinsides, og på det tidspunkt vil jeres fjende ikke turde mobilisere en hær for at besætte jeres lande og transportere den til jer fra tusinder af kilometer. Denne fjende vil derimod være optaget med at forsvare sin fødeby mod **Khilafahs** hær, som marcherer for udsprelsen af godheden i hans land og verdens dele.

”Vi vil visselig lade Vore sendebud og de, der har iman, besejre i det jordiske liv og den dag vidnerne rejser sig” (OQM. Ghafir 40: 51)

16. Jumada al-Thaniyah 1425 e.H.
2.8.2004 e.Kr.

Hizb ut-Tahrir